

Arrest

nr. 233 925 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 5 november 2019 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, loco, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2018 is de verzoekende partij te Schaarbeek gehuwd met mevrouw K.F., van Belgische nationaliteit.

Op 24 juli 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenote.

Op 18 december 2018 werd deze aanvraag door de verwerende partij geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 januari 2019 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ditmaal op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), meer bepaald in functie van de echtgenote van de neef van haar vader, mevrouw K.Ö., van Duitse nationaliteit.

Op 22 maart 2019 diende de werkgever van de verzoekende partij een aanvraag in om toelating tot arbeid met een gecombineerde vergunning. Op 24 juni 2018 heeft de Gewestelijke Overheidsdienst Brussel, Departement Economie en Werkgelegenheid deze aanvraag geweigerd. De verzoekende partij diende een beroep in tegen deze beslissing.

Op 2 juli 2019 werd de verblijfsaanvraag eveneens geweigerd door de verwerende partij, bij middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 juli 2019 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van de echtgenote van de neef van haar vader, mevrouw K.Ö., van Duitse nationaliteit.

Op 17 oktober 2019 heeft de Gewestelijke Overheidsdienst Brussel, Departement Economie en Werkgelegenheid, na onderzoek van het beroep, besloten om een gunstig gevolg te geven aan de aanvraag om toelating tot arbeid.

Op 24 oktober 2019 werd deze gunstige beslissing overgemaakt aan de verwerende partij.

Op 5 november 2019 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48). Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf

(Recto)

In uitvoering van artikel 61/25-5, §1 of 61/25-5, §3 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verblijfsaanvraag ingediend door :

Naam : Ö.

Voorn(a)am(en) : A.

Nationaliteit : Turkije

Geboortedatum : X Geboorteplaats : Çeltik

Identificatienummer in het Rijksregister(1) : X

Verblijvende te <2' : (...)

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 61/25-5, §1, 3° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene is op het ogenblik van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.

Meneer is slechts in het bezit van een voorlopig verblijfsdocument, nl. een attest van immatriculatie geldig tot 05.01.2020 in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een Familielid van een Burger van de Europese Unie (ander familielid van K., ö. NN: X) die werd ingediend in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980. Hij is derhalve op het op het ogenblik van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs.“

Op 23 december 2019 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 61/25-5 en 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van het beginsel van de fair-play, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een

administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals hierboven reeds vermeld, deed verzoeker op 02.04.2019 een aanvraag tot toelating tot arbeid bij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Op dat ogenblik was verzoeker reeds in het bezit van een Bijlage 19ter (STUK 3) en attest van immatriculatie (STUK 4). Hij werd in het bezit gesteld van deze documenten naar aanleiding van de aanvraag tot gezinshereniging met ander familielid K. Ö. (RR: 73.09.22 456-93) dd. 17.01.2019.

Aanvankelijk werd de aanvraag tot toelating tot arbeid geweigerd, waarna hiertegen beroep werd ingediend bij de Minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor tewerkstelling.

Deze nam op 14.10.2019 een positieve beslissing (STUK 5). De aanvraag tot toelating tot arbeid werd met andere woorden goedgekeurd.

Niettemin nam verwerende partij op 05.11.2019 een beslissing tot weigering van verblijf (STUK 1).

Deze weigeringsbeslissing werd bijzonder kort gemotiveerd als volgt:

“Artikel 61/25-5, §1, 3° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene is het op het ogenblik van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.

Meneer is slechts in het bezit van een voorlopig verblijfsdocument, nl. een attest van immatriculatie geldig tot 05.01.2020 in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een Familielid van een Burger van de Europese Unie (ander familielid van K., Ö. NN: 73.09.22.456-92) die werd ingediend in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980. Hij is derhalve op het ogenblik van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.

In artikel 61/25-5, §1, 3° Vreemdelingenwet wordt het volgende bepaald:

“§1. De onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 61/25-4, wordt gemachtigd om het grondgebied van het Rijk binnen te komen en er meer dan negentig dagen te verblijven om er te werken, of zijn machtiging tot verblijf wordt vernieuwd, mits:

3° de onderdaan van een derde land, wanneer hij op het grondgebied van het Rijk verblijft bij de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III. ”

Zoals hierboven gesteld, was verzoeker - op het ogenblik van de aanvraag - reeds in het bezit van een Bijlage 19ter en een attest van immatriculatie, geldig voor een periode van zes maanden, t.t.z. geldig tijdens de duur van de verblijfsprocedure.

Op het ogenblik van de aanvraag was verzoeker met andere woorden gemachtigd tot een verblijf van meer dan negentig dagen.

Verzoeker voldeed, op het ogenblik van de aanvraag, aan alle voorwaarden. Reden waarom er dan ook een positieve beslissing werd genomen door de Minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor tewerkstelling.

Door ten aanzien van verzoeker toch nog een weigeringsbeslissing te nemen, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij had immers de verplichting om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte én volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu had verwerende partij dus moeten vaststellen, op basis van de stukken in het dossier, dat de aanvraag van verzoeker door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werd goedgekeurd, omdat verzoeker alle nodige stukken had overgemaakt en aan alle nodige voorwaarden voldeed. Verzoeker maakte immers zijn verblijfsdocumenten (Bijlage 19ter en attest van immatriculatie over). Verwerende partij had op basis hiervan dus perfect kunnen en moeten vaststellen dat dit wel degelijk voldeed aan de vereisten.

Reden waarom de Minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor tewerkstelling dan ook een positieve beslissing nam.

Door thans een weigeringsbeslissing te nemen, nadat er eerst (terecht) een positieve beslissing werd genomen, schendt verwerende partij bovendien het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt zich immers tevergeefs af hoe verwerende partij tot dergelijke beslissing is gekomen terwijl een volledige en correcte studie van het dossier (terecht) tot een positieve beslissing leidde door de eerste overheid die zich hierover boog.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Het beginsel van de fair-play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert de schending van de hoorplicht aan, maar maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze haar hoorplicht in casu zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij op het ogenblik van de aanvraag reeds in het bezit was van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie, geldig voor een periode van zes maanden, namelijk voor de duur van de verblijfsprocedure. Op het ogenblik van de aanvraag was zij volgens haar met andere woorden gemachtigd tot een verblijf van meer dan negentig dagen. Zij voldeed volgens haar op het ogenblik van de aanvraag dan ook aan alle voorwaarden. Om die reden werd volgens de verzoekende partij dan ook een positieve beslissing genomen door de Minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor tewerkstelling. In casu had de verwerende partij volgens de verzoekende partij dus moeten vaststellen dat de aanvraag door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werd goedgekeurd, omdat de verzoekende partij alle nodige stukken had overgemaakt en aan alle nodige voorwaarden voldeed. Zij maakte immers haar verblijfsdocumenten (bijlage 19ter en attest van immatriculatie) over. De verzoekende partij vraagt zich tevergeefs af hoe de verwerende partij tot dergelijke beslissing is gekomen terwijl een volledige en correcte studie van het dossier tot een positieve beslissing leidde door de eerste overheid die zich hierover boog.

Artikel 61/25-5, § 1, 3°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1.

De onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 61/25-4, wordt gemachtigd om het grondgebied van het Rijk binnen te komen en er meer dan negentig dagen te verblijven om er te werken, of zijn machtiging tot verblijf wordt vernieuwd, mits:

(...)

3° de onderdaan van een derde land, wanneer hij op het grondgebied van het Rijk verblijft bij de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.”

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij op 22 maart 2019 een aanvraag indiende met het oog op het verkrijgen van een gecombineerde vergunning. Conform artikel 17, tweede lid van het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse

arbeidskrachten (hierna: het Samenwerkingsakkoord) geldt de aanvraag voor een toelating tot arbeid als een aanvraag voor een machtiging tot verblijf. De aanvraag voor een toelating tot arbeid wordt conform artikel 7 van het Samenwerkingsakkoord behandeld door de bevoegde gewestelijke overheid, die zich conform artikel 19 van voormeld akkoord eerst uitspreekt over de volledigheid en ontvankelijkheid van het dossier. Op 24 juni 2019 heeft de Gewestelijke Overheidsdienst Brussel, Departement Economie en Werkgelegenheid deze aanvraag geweigerd. De verzoekende partij diende een beroep in tegen deze beslissing. Op 17 oktober 2019 heeft de Gewestelijke Overheidsdienst Brussel, Departement Economie en Werkgelegenheid, na onderzoek van het beroep, besloten om een gunstig gevolg te geven aan de aanvraag om toelating tot arbeid. Deze beslissing werd overgemaakt aan de verwerende partij op 24 oktober 2019, die zich nog diende uit te spreken over de machtiging tot verblijf. *In casu* wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat, gelet op het feit dat de aanvraag werd ingediend op het Belgische grondgebied, gezien de verzoekende partij niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk overeenkomstig artikel 61/25-5, §1, 3° van de vreemdelingenwet, de aanvraag voor een gecombineerde vergunning wordt geweigerd. Het feit dat het Departement Werk & Sociale Economie een gunstige beslissing nam inzake de arbeidsvergunning leidt er niet toe dat aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf opgesomd in artikel 61/25-5, §1 van de vreemdelingenwet is voldaan en leidt dit evenmin tot de conclusie dat de verzoekende partij wettig op het grondgebied verbleef op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag. Een gunstige beslissing inzake de aanvraag voor toelating tot arbeid betekent dus ook niet *ipso facto* dat de verzoekende partij alsdan ook gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven. De procedure voor het bekomen van een gecombineerde vergunning is tweeledig en de (gemachtigde van de) Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie is bevoegd voor de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf en de (gemachtigde van de) Vlaamse Minister voor Werkgelegenheid is bevoegd is voor de toelating tot arbeid. De tweeledigheid van de procedure heeft ook tot gevolg dat wanneer de arbeidsvergunning wordt toegekend, maar niet voldaan werd aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf, zoals in casu, de verwerende partij overgaat tot het weigeren van de aanvraag voor een gecombineerde vergunning. De Raad volgt de redenering van de verzoekende partij in haar enig middel dan ook niet.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf weigert op grond van artikel 61/25-5, §1, 3° van de vreemdelingenwet, waarbij vereist wordt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk omdat zij slechts in het bezit was van een attest van immatriculatie. De verwerende partij motiveert immers dat de verzoekende partij *“slechts in het bezit (is) van een voorlopig verblijfsdocument, nl. een attest van immatriculatie geldig tot 05.01.2020 in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een Familielid van een Burger van de Europese Unie”*.

Waar de verzoekende partij meent dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag wel wettig op het grondgebied verbleef, omdat zij immers over een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie geldig voor 6 maanden beschikte, kan zij niet gevolgd worden. De bijlage 19ter en het attest van immatriculatie die aan de verzoekende partij werden afgeleverd naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kunnen niet beschouwd worden als een *“toelating of machtiging tot een verblijf in het Rijk voor een periode die 90 dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II of voor een periode van meer dan 90 dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III”* zoals vereist door artikel 61/25-5, §1, 3° van de vreemdelingenwet. Een attest van immatriculatie is geen verblijfstitel. Het is een titel die wordt afgeleverd om een voorlopig en tijdelijk verblijf in België toe te laten en die wordt afgegeven in afwachting van een definitieve beslissing over het verblijf. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot een gecombineerde vergunning enkel in het bezit was van een attest van immatriculatie, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing en niet betwist door de verzoekende partij, kon de verwerende partij dan ook terecht oordelen dat dit slechts een voorlopig verblijfsdocument betreft en dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk overeenkomstig artikel 61/25-5, §1, 3° van de vreemdelingenwet.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU